

Hvorfor falder ansøgertallet til danske universiteters engelskuddannelser?

Peter Mortensen¹, Afdeling for Engelsk, Institut for Kommunikation og Kultur, Aarhus Universitet

Abstract

Selv om engelsk i mange år har været det mest populære fremmedsprog på danske universiteter, er antallet af førsteprioritetsansøgere til engelskuddannelserne faldet markant. For at forstå engelskfagets udvikling og begynde at identificere strategiske muligheder er det nødvendigt at betragte både eksterne og interne faktorer. Vi må gøre os vanskelige, men nødvendige overvejelser om 1) det engelske sprogs ændrede status i Danmark, 2) de engelsksprogede landes dalende internationale prestige og ikke mindst 3) indgroede uhensigtsmæssigheder i vores egne fagmiljøers måder at forstå og indrette engelskstudierne på.

Indledning

At fremmedsprog som tysk, fransk og italiensk savner studerende, vil være de fleste bekendt, men færre ved formentlig, at ansøgertallet til danske universitetsuddannelser i engelsk falder hurtigt og har gjort det i en årrække. Engelsk har i mange år været den "store" fremmedsproguddannelse, undtagelsen, som bekræfter reglen om, at de unge ikke gider studere fremmedsprog og det økonomiske lokomotiv på de nødlidende sproginstitutioner. Man har hævdet, at "engelsk er ved at skubbe fransk og tysk ud af reden" (Nielsen 2021), men på AU er antallet af førsteprioritetsansøgere til BA-uddannelsen i engelsk faldet med to tredjedele siden 2020, og kurven peger i samme retning på de andre universiteter. KOT-tallene for 2024 markerede et foruroligende lavpunkt for de danske universiteters engelskuddannelser, hvor kun KU kunne fylde studiepladserne med en beskeden adgangskvotient på 6.2.²

Historien om engelskfagets optagskrise går igen mange steder, ikke mindst i de engelsktalende lande. I en opsigtsvækkende artikel (Heller 2023) berettes det, at antallet af *English majors* på amerikanske universiteter er i frit fald, uden at nogen for alvor ved, hvad de skal gøre ved det. I Storbritannien har besparelser og stærkt reducerede optag bl.a. ført til, at man på Christ Church University i Canterbury besluttede at nedlægge studiet af engelsk litteratur fra efteråret 2025 (The Guardian View 2024). Engelskfagets krisetilstand endevendes i en lang række publikationer (fx Chace 2009; English 2012; Chilton 2016; Donoghue 2018; Guillory 2022). I Danmark har min forhenværende kollega Hans Hauge for nylig delt sin egen forklaring på engelskfagets fortabelse. Hauge (2024) hævder, at engelsk mistede sin eksistensberettigelse, da man solgte ud af det filologiske arvegods og ofrede old- og middelengelsk, sproghistorie, klassisk litteratur og oversættelse til fordel for globaliseret sniksnak og politisk korrekte modeluner.

¹ engpm@cc.au.dk

² Jeg undtager i denne sammenhæng de erhvervsproglige engelskuddannelser, som påvirkes af nogle af de samme faktorer, men alligevel påkalder sig en særskilt analyse.

Engelsk har en anden historie, er indrettet anderledes og indtager en anden plads i det danske universitetsuddannelseslandskab end i USA og Storbritannien, og fagets situation både ligner og adskiller sig fra den, som presser de andre fremmedsprogfag. I diskursen om sprogfagenes deroute peger man ofte (og ikke forkert) på generelle faktorer som de svindende ungdomsårgange, didaktiske efterslæb, effekterne af gymnasireformen, kandidaternes høje dimittendledighedstal, politikernes promovning af STEM-fagene, udhulingen af klassiske dannelsesidealer og konkurrencestatens krav om økonomisk rentabilitet. Nedenfor fremfører jeg tre mere specifikke påstande, hvormed jeg forsøger at skabe grundlag for fornyet og tiltrængt faglig selvrefleksion. For at forstå, hvad der sker med engelskfaget og begynde at identificere strategiske udviklingsmuligheder, må vi se både udad og indad. Vi må gøre os vanskelige, men nødvendige overvejelser om 1) det engelske sprogs ændrede status i Danmark, 2) de engelsksprogede landes dalende internationale prestige og ikke mindst 3) indgroede uhensigtsmæssigheder i vores egne fagmiljøers måder at forstå og indrette engelskstudierne på.

Engelsk er her, der og allevegne

På baggrund af brugerundersøgelser og diskursanalyser konkluderer et team af danske sociolingvister, at engelsk næppe længere kan betragtes som et fremmedsprog i klassisk forstand, men snarere må opfattes som et "alment accepteret – og måske endda påkrævet – *andetsprog*" (Lønsmann, Mortensen & Thøgersen 2022, 127) eller "hverdagssprog" (Lønsmann et al. 2024, 9). Anvendelsen af engelsk i Danmark er ikke længere forbeholdt specialister eller begrænset til snævre funktioner, hævder forskerne, for engelsk benyttes selvfølgelig af store grupper af helt almindelige danskere i en lang række dagligdagssammenhænge. Man bruger engelsk anderledes, end man gjorde for få årtier siden, og man taler og skriver også om engelsk på en anden måde. Fordums bekymring om låneord, anglicismer, diglossi, domænetab osv. synes at have fortonet sig, og danskerne ser ud til i vid udstrækning simpelthen at have accepteret, at brugen af engelsk er nødvendig, hvis man vil klare sig i en globaliseret verden.

Forskerne berører kort skismaet mellem engelsk som "værktøjsfag" og engelsk som "nationalfilologisk studieobjekt" (Lønsmann, Mortensen & Thøgersen 2022, 146), men de beskæftiger sig ikke nærmere med engelskfagets situation i den nye flersproglige virkelighed. Det gør til gengæld forfatterne til NCFF's behovsanalyse af engelskfaget på tværs af uddannelsessystemet fra 2020, som dokumenter "en udbredt oplevelse af, at engelskfaget i omverdens bevidsthed har mistet sin identitet som et selvstændigt fag, i takt med, at flere og flere dagligt omgiver sig med engelsk" (Slåttvik, Daugaard & Jakobsen 2020, 43). I undersøgelsen citeres adskillige respondenter fra grundskolen, ungdomsuddannelserne og de videregående uddannelser, som alle italesætter og problematiserer det samfunds- og uddannelsesmæssige narrativ om, at "alle kan jo engelsk." Fejlopfattelsen om, "at engelsk bare er noget alle kan" (Slåttvik, Daugaard & Jakobsen 2020, 43) fører til, at faget nedprioriteres, fx ifm. tildeling af undervisningstid eller ressourcer til videreuddannelse. Svage elever og studerende mister modet til at arbejde med deres sprogfærdighed, mens de stærke savner motivation til at trænge dybere ned i den faglige substans og ofte afskriver faget som "nemt." Engelsk er, pointeres det, både i fremgang og på tilbagemarsk, for når det engelske sprog findes overalt, opfattes det som noget, der ikke kræver en særskilt indsats. En respondent fra de videregående uddannelser sætter sagen på spidsen, idet han/hun udtaler, at engelskfaget har "sejret og derved tabt" (Slåttvik, Daugaard & Jakobsen 2020, 44).

Engelsk er ikke udgrænset fra undervisningssystemet og samfundslivet, men er snarere på godt og ondt blevet allestedsnærværende. Dette gælder ikke mindst på universiteterne, for hvor modersmålene var fremherskende på de nationalt prægede Humboldtske dannelsesuniversiteter, som eksisterede indtil slutningen af det 20. århundrede, er engelsk det altdominerende sprog også i den danske udgave af det postmoderne, globaliserede

og konkurrenceorienterede "university of excellence" (Readings 1996, 21-43). De spagfærdige tiltag til nationalkonservativ oprustning af dansksproget universitetsundervisning, som sporedes for år tilbage (fx Krarup 2009), ebbede snart ud. Selv om visse institutioner forfølger en vagt defineret parallelsproglighedsstrategi (Gregersen 2014), tyder alt på, at Danmark fører an blandt lande, hvor man markant har øget antallet af undervisningsprogrammer, som (med blandede resultater) benytter *English medium instruction* (EMI) (Henriksen, Holmen & Kling 2018). Inden for forskning og publicering er bevægelsen mod engelsk endnu mere udpræget, med store konsekvenser for ikke-engelskkyndige danskere, som ønsker indblik i forskningens resultater, og for forskere, der ikke har *native* eller *near-native* engelskfærdigheder. Ansatte på danske universiteter kan kun i de færreste tilfælde tillade sig ikke at udgive deres tekster på engelsk, og man må spørge, om ikke engelsk på en lang række forskningsfelter for længst har opnået "absolute dominance" (Mortensen & Haberland 2012, 187).

Paradokset er, at jo mere intensivt det engelske sprog opfattes og bruges som almen kommunikativ ressource, jo sværere bliver det tilsyneladende at få øje på relevansen og værdien af engelsk som specifikt fagområde. Det interessante i denne sammenhæng er således, at engelsks triumf som "nemt" universitært administrations-, undervisnings-, forsknings- og publicerings-*lingua franca* tilsyneladende ikke går hånd i hånd med en stigende interesse for de selvsamme universiteters "svære" kontekstorienterede og detaljefokuserede undersøgelser af engelsk sprog, litteratur, historie, kultur og samfundsforhold. Tværtimod tyder tallene på, at tiltagende "Englishization" (Dimova, Hultgren & Kling 2021) snarere medfører et universitet, hvor der undervises, forskes og publiceres *mindre* i engelsk som specifikt kundskabs-, kultur-, videns- og dannelsesfag. Én slags engelsk overskygger og stjæler opmærksomheden fra en anden, for mens markant flere finder det oplagt at bruge engelsk som det nye akademiske latin, i utallige sammenhænge og med højst forskellige grader af succes, synes væsentligt færre at være interesseret i at hellige sig studiet af engelsk som et mål i sig selv.

Anglofilien fader ud

Anglofilien, dvs. kærligheden til England og det engelske, var længe et relativt marginalt og elitært fænomen, men i anden halvdel af det 20. århundrede foretog danskerne en forbløffende kulturel "turn to the West" (Sevaldsen 2003, 23). Danskernes overstrømmende velvilje over for britisk musik, litteratur, fodbold, design, satire, havekunst osv. i årtierne efter befrielsen tog ifølge Jørgen Sevaldsen afsæt i en (mestendels ugengældt) fornemmelse af "a certain community of interests and values between the two countries", men var nok i lige så høj grad "a way of forgetting the existence of Germany immediately south of the border, and to ignore the strong low-German ingredients in Danish culture" (Sevaldsen 1995, 424).

Anglofilien blomstrede så sent som i midten og slutningen af 1990'erne under indflydelse af Britpop, Spice Girls, David Beckham og Tony Blairs New Labour-regering. Disse tider er imidlertid for længst forbi, og det som journalister kaldte "Cool Britannia" (Kamp 1997) synes afløst af "Broken Britain" (Helmersen 2013). Nok så vigtigt er det, at Storbritanniens udtræden af EU d. 31. januar 2020 brutalt afbrød vigtige kulturelle forbindelseslinjer og uddannelsesmæssige fødekæder. Tidligere fandt generationer af engelskbegeistrede unge vej til engelskstudierne på de danske universiteter via ferierejser, sprogkurser, au pair-ordninger og sabbatår tilbragt med arbejde på britiske hospitaler, plejehjem, børnehaver, hoteller, pubber osv. Men efter Brexit trådte i kraft, er praktik-, udvekslings- og arbejdsophold besværliggjort af voldsomme afgiftsstigninger og drakoniske visumrestriktioner, og danske gymnasieklasser med engelsk på højniveau kan kun undtagelsesvis foretage studierejser til Storbritannien.

Engang var universiteternes fremmedsprogsuddannelser et af de få steder i det stort set monokulturelle og monosproglige Danmark, hvor man kunne opfylde et behov for at beskæftige sig med det anderledes og det

fremmede. Men når digitale teknologier, transnationale mediestrømme og masseturisme demokratiserer og almindeliggør tværkulturelle oplevelser, udfordres fremmedsprogsstudiernes monopol på kulturel anderledeshed. Verden har ændret sig, for "[h]vor der tidligere var et genuint behov for at formidle viden om en anden kultur til de danske længde- og breddegrader, så har massemedier og rejsevanthed udslettet grænser og givet folk mulighed for ved selvsyn at opleve andre kulturer" (Sauerberg 2009, 170).

Dertil kommer, at de anglosfæriske stormagter (især UK og USA) for mange er affortryllet, at "the transatlantic century" (Nolan 2012) formentlig lakker mod sin afslutning, og at engelsk ikke i samme grad som tidligere forbindes med noget kulturelt nyt, spændende, eksotisk og attråværdigt. Claire Kramsch skriver med henvisning til Julia Kristeva om begærets rolle i fremmedsproglæring, idet hun forbinder begær med "the basic drive toward self-fulfillment" og "the urge to escape from a state of tedious conformity with one's present environment to a state of plenitude and enhanced power" (2009, 14):

For many language learners, desire is the need for a language that is not only an instrumental means of communication, or a means of identification with some native speaker, but a way of generating an identity for themselves, of finding personal significance through explicit attention to articulation and meaning. Many adolescents and young adults are not satisfied with the convenient answers given by the slogans that surround them in their mother tongue, nor by the ready-made identities offered by the marketing industry. Like poetry and creative writing in one's own language, the acquisition of a foreign language can reveal unexpected meanings, alternative truths that broaden the scope of the sayable and the imaginable. (Kramsch 2009, 15).

Hvis unge mennesker i Danmark i dag er mindre tilbøjelige, end de engang var til at dedikere år af deres liv til engelskfagdelingernes udfordrende litterære, sproglige og kulturelle studier, så er det nok ikke kun, fordi humanistiske uddannelser tilbyder mindre sikker beskæftigelse og lavere lønninger end uddannelser inden for fx økonomi, jura og STEM-fagene. Det er sandsynligvis også, fordi engelskfaget nu i mindre grad end tidligere synes at opfylde studerendes begær ved at tage dem med på attraktive identitesudvidende kulturrejser mod "new exotic worlds, where they can be or at least pretend to be someone else" (Kramsch 2009, 16).

Den faglige sammenhæng er svækket

Engelsks vanskeligheder kan imidlertid også skyldes, at faget selv i ringere omfang end tidligere formår at levere en stærk, tidssvarende og integreret faglighed. Da jeg blev indskrevet på AU i 1988, havde engelskfaget hjemme på "Institut for Engelsk Filologi," et navn, som man først i 1990'erne forenkledede til "Institut for Engelsk." Nationalfilologien baseredes på en romantisk forestilling om, at hvert folkeslag havde sit sprog og sin kultur, som havde udviklet sig uafhængig af hinanden og var afgrænset i et selvstændigt landområde. Hvert folkefærd defineredes af en særlig *Volksgeist*, en åndelig kraft, som udtrykte og udviklede sig i litteraturen, historien og sproget. Hvis man var født dansk, kunne man aldrig for alvor blive engelsk, men når man studerede engelsk filologi, vendte man sig mod Den Anden, idet man ved forskellige metoder forsøgte at undersøge, forstå og tilnærme sig det engelske folks unikke og uforlignelige måde at opleve og være i verden på. *Englishness* var den legitimerende metafortælling, det genstandsfelt, som man samledes om, og den lim, som sammenbandt fagets sproglige, litterære og historisk-kulturelle discipliner.

Mod slutningen af det 20. århundrede mistede det filologiske paradigme imidlertid sin organiserende og sammenhængsskabende kraft. Forestillingen om en særlig måde at være engelsk på dekonstrueredes som en essentialistisk fiktion, som skjuler den sproglige, kulturelle og sociale mangfoldighed, som altid har fandtes på De Britiske Øer og udgrænser alle identiteter, der adskiller sig fra en hvid, mandlig, heteroseksuel

middelklasseenglændernorm. Fremvæksten af amerikanske studier, canadiske studier, irske studier, Commonwealth-studier og postkoloniale studier fratog efterhånden England og englænderne deres særstatus. 1980'ernes og 1990'ernes stridigheder om pensum- og kanonlister underminerede forvisningen om, at tekster af forfattere som William Shakespeare, Jane Austen og Charles Dickens kan give privilegeret adgang til en særegen engelsk nationalkarakter.

Da nationalfilologien gik i opløsning, og man tabte troen på *Englishness* som den faglige fællesnævner, blev moderne fremmedsprogstudier som engelsk omstruktureret under indflydelse af de komparative discipliner, især almen lingvistik, sammenlignende litteraturvidenskab og historie. Hans Lauge Hansens analyse af denne forskydningsproces belyser overbevisende de danske engelskuddannelsers faglige identitetskrise i dag:

The study of foreign languages was divided into different disciplines with hardly any connection, seen from the students' point of view, and within each of the disciplines this situation generated a kind of frustration as it became evident to both teachers and students that foreign language students could not reach the same theoretical level as students in the comparative departments. The lack of a unified object of study in the formerly philological departments thus resulted in a situation where the students felt less theoretically qualified than their colleagues in the specialised departments, and where the academic staff often thought of themselves as representatives of their different disciplines within these departments. In some cases this has had the consequence that the development of the professional profile of the departments has depended just as much on the power balance between disciplines as on the actual requirements of society. (Hansen 2003, 8-9)

Udskiftningen af filologiske generalister med specialiserede ekspertforskere gav engelskuddannelserne større videnskabelig dybde, men svækkede samtidig deres indre sammenhæng. I dag er danske engelskuddannelser karakteriseret ved epistemologisk mangfoldighed, metodologisk eklekticisme og subdisciplinær opsplitting. Medarbejdere fra en bred vifte af baggrunde med vidt forskellige disciplinære specialiseringer tilbyder kurser i lingvistik, litteratur og historie/samfund/kultur/medier som en del af det samme curriculum, og studerende møder en række metodisk forskellige tilgange, uden at de nødvendigvis modtager megen vejledning i, hvordan disse kan syntetiseres til en sammenhængende intellektuel profil (jf. Andersen 2002, 44-45). Lidt spidsformuleret kan man påstå, at faget har udviklet sig til en løs alliance af underdiscipliner, der deler et vist fokus på engelsksprogede lande og kulturprodukter men griber dem an på baggrund af stærkt divergerende teoretiske perspektiver og ved hjælp af væsensforskellige metodologiske greb. Den gentænkning, integrering og forankring af de faglige delelementer som Hansen efterspurgte i 2003 er udeblevet, og det forringer uddannelsernes tiltrækningskraft på et konkurrencepræget uddannelsesmarked, hvor mange studerende fornuftigvis efterspørger kohærens, struktur og klart kommunikerbare kompetenceprofiler.

Afslutning

Engelskfolk kan ikke hvile på laurbærrene og antage, at deres fag altid vil klare sig godt, ej heller bør der være megen trøst at hente i erkendelsen af, at kolleger på de andre fremmedsprogsgrener trods alt oplever udfordringer, hvis alvor langt overstiger vores. Afslutningsvis tilslutter jeg mig ordene i NCFF's behovsanalyse, hvor det konkluderes at "respondenternes besvarelser [...] understreger endnu engang billedet af engelskfaget i en brydningstid og peger på behovet for en gen- og gennemtænkning af engelskfaget på alle uddannelsesstrin" (Slåttvik, Daugaard & Jakobsen 2020, 51). James F. English formulerer en tilsvarende opfordring i *The Global Future of English Studies*:

We need to move beyond our habitual posture of hand-wringing self-defense and self-justification toward genuine disciplinary reflexivity; beyond the normative thinking of *a discipline in crisis* toward a realistic

appraisal of our choices and responsibilities as a *discipline with a future* (English 2012, 5)

Reel faglig refleksivitet med styrket fokus på fremtiden indebærer i den nuværende danske kontekst blandt meget andet stillingtagen til den dominerende "nyttediskurs" og "nemhedsdiskurs" (Lund et al. 2023, 37), som kendetegner opfattelsen af engelsk. Mange danske unge har vigtige engelskfærdigheder, som universitetsuddannelserne kan bygge videre på, men samtidig er der behov for, at vi bl.a. ved at sætte og håndhæve høje faglige krav aktivt konfronterer forestillingen om, at "alle jo kan engelsk." Vi må rimeligvis også vænne os til tanken om, at fremtidens engelskstuderendes indgang til faget vil være en anden, og at deres studievalg i mindre grad end for forældre- og bedsteforældregenerationens vedkommende vil være betinget af den velkendte anglofile middelklassehabitus. Vigtigst af alt må vi ophøre med at forklare og legitimere vores faglighed på en måde, som mere eller mindre konsekvent henviser til (mindst) tre andre fagligheder, som hver især kæmper med egne problemer. I stedet bør vi prøve at udvikle nye integrerende rammer, der eksplicit forbinder engelskstudiets sproglige, litterære og historisk-kulturelle dimensioner fx gennem "brobygningskurser", der demonstrerer metodologisk komplementaritet. Engelskstudiernes fremtid kan afhænge af, at vi afstemmer respekten for deres iboende mangfoldighed med evnen til at tilbyde studerende en uddannelsesoplevelse med klar intellektuel og faglig værdi. Uden en sådan balancegang risikerer faget fortsat marginalisering i et uddannelseslandskab, hvor man i stigende grad privilegerer discipliner med lettere formuleret sammenhæng og praktisk anvendelighed.

Referencer

- Andersen, H. L. 2002. Modern language planning in current educational planning. H. L. Hansen (red.), *Changing philologies: Contributions to the redefinition of foreign language studies in the age of globalisation*, 41-50. København: Museum Tusculanum Press.
- Chace, W. M. 2009. The decline of the English department: How it Happened and what could be done to reverse it. *The American Scholar* 78(4), 32-42. <http://www.jstor.org/stable/41222100>.
- Chilton, M. 2016. *English studies beyond the 'center': Teaching literature and the future of global English*. London: Routledge.
- Dimova, S., Hultgren, A. K. & Kling, J. 2021. Englishization in Danish higher education: From critical to constructive conceptualizations." R. Wilkinson & R. Gabriels (red.), *The Englishization of higher education in Europe*, 143-162. Amsterdam: Amsterdam University Press. <https://doi.org/10.1515/9789048553914-009>.
- Donoghue, F. 2018. *The last professors: The corporate university and the fate of the humanities*. New York: Fordham University Press. <https://doi.org/10.1515/9780823279159>.
- English, J. F. 2012. *The global future of English studies*. London: Wiley-Blackwell.
- Gregersen, F. (red.). 2014. *Hvor parallelt? Om parallellsprogkighed på Nordens universitet*. København: Nordisk Ministerråd. <https://norden.diva-portal.org/smash/get/diva2:730884/FULLTEXT01.pdf>.
- Guillory, J. 2022. *Professing criticism: Essays on the organization of literary study*. Chicago: The University of Chicago Press.
- The Guardian view on humanities in universities: Closing English literature courses signals a crisis. *The Guardian*, d. 5/12 2024. <https://www.theguardian.com/education/2024/dec/05/the-guardian-view-on-humanities-in-universities-closing-english-literature-courses-signals-a-crisis>.
- Hansen, H. L. 2003. Introduction: foreign language studies and interdisciplinarity. Hansen, H. L. (red.), *Disciplines*

- and interdisciplinarity in foreign language studies*, 7-20. København: Museum Tusculanum Press.
<https://ebookcentral-proquest-com.ez.statsbiblioteket.dk/lib/asb/detail.action?docID=3439374>.
- Hauge, H. 2024. *Fortællingen om hvordan engelskstudiet blev opløst, hvorefter alle de humanistiske fag blev globaliserede studier på engelsk: et satirisk essay*. BoD – Books on Demand.
- Helmersen, O. 2013. *Broken Britain? Stat, marked og civilsamfund*. København: Columbus.
- Henriksen, B., Holmen, A. & Kling, J. 2018. *English medium instruction in multilingual and multicultural universities: Academics' voices from the northern European context*. London: Routledge.
<https://doi.org/10.4324/9780429456077>.
- Heller, N. 2023. The end of the English major. *The New Yorker*, 27/2 2023.
<https://www.newyorker.com/magazine/2023/03/06/the-end-of-the-english-major>.
- Kamp, D. 1997. London swings! Again! *Vanity Fair*, marts 1997.
- Kramsch, C. 2009. *The multilingual subject: What language learners say about their experience and why it matters*. Oxford: Oxford University Press.
- Krarp, S. 2009. Kronik – kampen om det danske sprog. *Berlingske*, d. 19/1 2009.
- Lund, S. B. et al. 2023. Elevperspektiver på fremmedsprog fra grundskole til gymnasium – En motivations- og barriereanalyse. Det Nationale Center for Fremmedsprog.
- Lønsmann, D., J. Mortensen & Thøgersen, J. 2022. Er engelsk stadig et fremmedsprog i Danmark? Et spørgsmål om kollektiv sproglig identitet. *Nys – Nydanske Sprogstudier* 61, 126-179.
<https://doi.org/10.7146/nys.v1i61.132242>.
- Lønsmann, D. et al. 2024. *Engelsk i Danmark – What's the Story?* Aarhus: Aarhus Universitetsforlag.
- Mortensen, J. & Haberland, H. 2012. English – The new Latin of academia? Danish universities as a case. *International journal of the sociology of language* 216, 175-197. <https://doi.org/10.1515/ijsl-2012-0045>.
- Nielsen, A. S. 2021. Sprogfag i krise: Engelsk er ved at skubbe fransk og tysk ud af reden. *Omnibus*, d. 5/10 2021.
<https://omnibus.au.dk/arkiv/vis/artikel/sprogfag-i-krise-engelsk-er-ved-at-skubbe-fransk-og-tysk-ud-af-reden>.
- Nolan, M. 2012. *The transatlantic century: Europe and America, 1890-2010*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Readings, B. 1996. *The university in ruins*. Cambridge: Harvard University Press.
- Sauerberg, L. O. 2009. Engelsk i Danmark – før, nu og i fremtiden. Bouchet, D. (red.), *Forandringer af betydning for the danske samfunds fremtid: En antologi*, 167-176. Ørbæk: Afveje.
- Sevaldsen, J. 2003. Introduction. Sevaldsen, J., Bjørke, B. & Bjørn, C. (red.), *Britain and Denmark: Political, economic and cultural relations in the 19th and 20th centuries*, 11-35. København: Museum Tusculanum Press.
- . 1995. "The anglicizing of the North: The case of Denmark." *History of European ideas*, 20(1-3), 431-437.
[https://doi.org/10.1016/0191-6599\(95\)92974-Y](https://doi.org/10.1016/0191-6599(95)92974-Y).
- Slåttvik, A. B., Daugaard, L. M. & Jakobsen, A. S. 2020. *Kvalitetsudvikling, brobygning og videreudvikling – en behovsundersøgelse i faget engelsk på tværs af uddannelsessystemet*. Det Nationale Center for Fremmedsprog.
<https://ncff.dk/didaktisk-udvikling-viden-og-behov/behovsundersogelser>.

Betingelser for brug af denne artikel

Denne artikel er omfattet af ophavsretsloven, og der må citeres fra den.

Følgende betingelser skal dog være opfyldt:

- Citatet skal være i overensstemmelse med „god skik“
- Der må kun citeres „i det omfang, som betinges af formålet“
- Ophavsmanden til teksten skal krediteres, og kilden skal angives ift. ovenstående bibliografiske oplysninger

© Copyright

DUT og artiklens forfatter

Udgivet af

Dansk Universitetspædagogisk Netværk